

AARDSTRALEN EN -LIJNEN

De beschaving van Noord-Europa begon niet onder de invloed van de Romeinen.

Johnny VAN BAVEGEM

Lang voor de Druïden belangstelling vertoonden voor heilige plaatsen en aardlijnen leefde in Noord-Europa een volk met een uitgebreide kennis over de aardlijnen. Al wat ze ons nalieten waren verbindingswegen, aardwerken en stenen die de eeuwen trotseerden. Hun verbindingswegen werden door hun opvolgers ook gebruikt en zo bestendig, terwijl hun stenen monumenten bij latere bouwerken dikwijls een gegeerde stenenvoorraad waren, soms moesten die monumenten het alleen ontgelden omdat ze 'heidens' waren. St.-Maarten en "Stonekiller Robinson" dachten er zelfs hun hemel mee te verdienen.

Er blijven dus bitter weinig gegevens over om over hun kennis te oordelen; maar één ding staat vast, alles wat ze nalieten staat nu nog steeds in rechtstreeks verband met aardlijnen en vooral met hun kruisingen.

Wij hebben hier te doen met de voorhistorie want zolang een volk zelf geen geschrift nalaat of niemand er over schrijft, blijft dat volk per definitie in de voorhistorie. Gelukkig voor ons volgden op hen een beschaving met druïden en deze laatste namen van hen veel over, zij bleven seizoensgebonden feesten verder uitvoeren daar waar hun voorgangers stenen kringen met kalenderwaarde hadden opgericht. De zonnekringloop met zijn steeds weerkomende belangrijke hoogtepunten als equinoxen en zonnewenden lagen er in vast.

Ewan W. Mac Kie (Science and Society in Prehistoric Britain) bevestigt het bestaan van een kaste van "priester-astronomen" waarvan de druïden verre erfgenamen zouden kunnen geweest zijn.

De druïden schijnen zeer veel begrepen te hebben van hun voorgangers, maar al kenden zij het schrift voor profane aangelegenheden, heilige zaken werden alleen mondeling overgedragen, zij zouden ons ook niets hebben nagelaten, moesten anderen niet over hen hebben geschreven. De nieuwe manier van samenleven in grote steden had veel verandering meegebracht in zeden en gewoonten en veel wijsheden en wetenswaardigheden van vroeger gingen verloren. Vooral bepaalde dingen uit de natuur hadden in de stad geen tel en waren na enkele generaties verloren. Zodanig dat de Romeinse keizer Hadrianus dit verlies voor de mensheid wou tegengaan, door zijn

schrijvers" alles te laten noteren wat de Romeinen van uit de oudheid of van de door hen onderworpen volkeren hadden geleerd en overgenomen. Daarom werden zelfs beroemde druïden aan het keizerlijk hof te Rome ontboden.

Het opkomende Christendom was reeds zeer vroeg in drie voorname stromingen met verschillende tegenstellingen uit elkaar gegroeid. Grof gezien was er een uiteenlopende richting per continent, Alexandrië was de kern voor de Afrikaanse tak; in Azië de oosterse kerk Constantinopel, Efeze en Jeruzalem als voornaamste centra en voor zuidelijk Europa was er Rome die de weg van Petrus opging.

Christus die wist dat Johannes van al zijn apostelen diegene was met het diepst religieus inzicht en een integer denker was, zou de zoekers onder de mensheid vlug op de juiste weg naar het uiteindelijke doel kunnen brengen, maar hij verkoos Petrus als rots om zijn kerk op te bouwen. Petrus die, ondanks zijn beperkt inzicht, de eigenschap had tussen mensen, volgens de wisselende omstandigheden van het ogenblik, wist aan te passen en zeer pragmatisch was. De massa zou de materialist Petrus beter kunnen volgen, dan de meer spirituele weg van Johannes, de geliefde discipel van Christus.

Johannes zegt dat Christus zei: 'Gij zult de Waarheid kennen en de Waarheid zal u vrij maken.' De voorzienigheid gaf Petrus de daad en het geloof.

Johannes de overpeinzing en de wetenschap, hij rustte aan de borst van de Heer, wat op het sacrament van contemplatie wijst.

De weg van Petrus, was niet persoonlijk de

waarheid zoeken maar in massa geloven, geloven eerst en vooral aan de indrukwekkende wonderen, dan geloven in de leer en die blindelings belijden. Zelfstandig denken en zelf oordelen zijn remmen voor het geloof. Men was volgens de institutionele kerk slechts Christen als men haar autoriteit als behoedster van de orthodoxie erkende en men er zich gehoorzaam aan onderwierp.

Geestelijk, religieus ontwikkelden hadden voor hun belevenis van het Christendom geen zichzelfbevestigend alles voorschrijvend orgaan als de kerk van Petrus nodig en volgden de weg der ingewijden, de weg van Johannes. De Johanneïsche richting was de richting die volkeren die onder een druïdenkultuur hadden geleefd fel aansprak.

In de nieuwe godsdienst viel in de vorm van Maria de moedergodin verder te eren, en het overige beleefde men op Johanneïsche wijze. Alle begin kwam uit de Helheim, de nacht, de zwarte madonna. Daarom begon een etmaal bij de Kelten met de avond en de nacht en hun jaar met de winter.

Hun jaarcyclus begon op 1 november. In sommige kloosters leeft deze Keltische idee steeds verder, de liturgie van zon- of feestdag wordt er met de avond voordien ingezet en men noemt de vigilies bij valavond “vespera prima”. De vier hoogfeesten van de Kelten namen ieder een tiental dagen in beslag en stonden onder het teken van één der elementen.

Met het Samainfeest ving het nieuwe jaar aan, in de nacht van 31 oktober op 1 november onder het teken van het water. Want het water zakt dan in de bodem zoals het sap in de bomen zakt. Het volk kwam terug naar zijn winterkwartieren om er reserves op te slaan en het haardvuur werd op ceremoniële wijze terug aangestoken met vuur afkomstig van het priesterlijk heilige vuur.

Voor de Kelten was de dood slechts de overgang van het ene leven naar een ander. Men herdacht de doden en het versieren der graven met allerheiligenbloemen stamt uit die periode. Het Concilie van Trente moedigde dit

gebruik zelfs aan in 1563.

Op 1 februari vingen de Imbolcfeesten aan onder het teken der aarde, sinds de middeleeuwen wordt dan de Ierse Sint-Brigitta van Kildare (= eikenkluis) gevierd op 2 februari Maria-Lichtmis, de dag daarop St.-Blasius. St.-Brigitta was een leerlinge van St.-Patrik, ze bewaakte het eeuwige vuur in de brontempel van Kildare. Deze periode is het moment waarop de lammeren geboren worden (verse melk) en de witte lammetjes waren het symbool van de initiële zuiverheid van alle prille begin.

Omdat de aarde nieuwe vruchten moest dragen werd een beeld der moedergodin door de velden gereden op een kar door runderen getrokken. Zo moesten de akkers gezuiverd worden. Met St.-Blasius kruisten de priesters brandende kaarsen in de vorm van een St.-Andreaskruis tegen de keel van de parochianen als afweer tegen keelziekten.

Op één mei overwint de zomerzon de winterduisternis en het feest van Beltain begint. Vuren worden op de heuveltoppen aangestoken ter ere van de zonnegod Belenos (Balder bij de Ciermanen en Baal in het Nabije Oosten). Balder werd op Samain gedood, maar nadat Frigga gouden tranen had geweend, herrees hij op Beltain.

De werkgroepen die naar hun zomertaken vertrokken (1 mei = feest van de arbeid) kregen het vuur symbolisch mee onder de vorm van een vuurkei waarmee ze hun dagelijks vuur konden aansteken. De paarden en het vee werden door de rook der meivuren gedreven, om gezuiverd te worden. Als symbolische bevruchting der aarde werden in diepe putten masten of meibomen gestoken. Daarop volgden ludieke feesten.

De naam van Ostara, de vroegere Beltainmoeder die één was met het Oosten, volgens het cirkelvormige jaarschema, komt nog voor in de paasaanduiding Easter en Ostem.

Wanneer de moedergodin de vruchten tot rijping had gebracht dankte men voor de oogst op 1 augustus met het Lugnasafeest. De godin kon zich terugtrekken en rusten. Onder

invloed van deze thematiek voerde in het jaar 582 de Byzantijnse keizer het feest van Onze-Lieve-Vrouw-Hemelvaart in op 15 augustus. Tussen deze 10 dagen durende jaarlijkse hoogfeesten verliepen er 80 dagen. Midden in die 80 dagen viel de herfstequinox, de winterzonnewende, de lenteëquinox, de zomerzonnewende. Bij de zonnewende scheen de zon in haar loop gedurende drie dagen stil te staan. Een pijltje in de vorm van drie puntjes gaf er op merkstenen de richting van weer. Ook het teken dat in het sumerisch-lineair schrift de zon opkomend aan de horizon voorstelde, namelijk een gebroken golflijn in een ruit met horizontaal pijltje werd hiervoor gebruikt.

Zo werden de agrarische hoogfeesten van elkaar gescheiden door twee perioden van 40 dagen waar tussenin een feestdag lag in verband met de zonnestand. De Keltische jaarindeling werd gesymboliseerd door het Keltische kruis of het achtpakige wiel. Iets wat ook in culturen van het Nabije, als van het verre Oosten terug te vinden is. Bij dit stramen herkennen we de aardse as “Imbolc-Lugnasa” of de aarde-lucht-as. De andere as is die van Samain-Beltain of de water-vuur as. Het moreel gedrag van de Kelten, was gehoorzamen aan de stem door de natuur ingegeven en leven volgens die natuurwetten. De mens was van nature noch goed noch slecht, hij moest het goede nastreven, zich kunnen onthechten van aardse dingen en deze steeds kunnen relativiseren. Zijn ziel was onsterfelijk. Niet ontplooiende, ruwe zielen moesten reincarneren, gepolijste, afgewerkte zielen kregen toegang tot de asgaard, het verblijf der Asen.

Wanneer keizer Konstantijn in 333 ook aan de Christenen de vrijheid van godsdienst verleende begon men vrijer in het openbaar over godsdienstaangelegenheden te spreken. In de vierde eeuw roept de bisschop van Rome zich uit tot paus!

Tegen de machtsontplooiing van de Roomse kerk komen er reacties.

Omstreeks 394 verschijnt er te Rome volgens Hiëronymus “Iers gebroed uit de buurt van Brittannië”, Augustinus zal hem Brito noe-

men, zijn oorspronkelijke Ierse naam is onbekend, maar reizende monniken kregen een tweede naam en deze Griekse naam was Pelagius wat betekent: “hij die van over het water komt”. Men ontmoette hem op straten en pleinen waar hij het volk wist te boeien met zijn opvatting dat men als Christen het recht had op een vrije persoonlijke ontwikkeling en een eigen visie op het Christen zijn. In ieder mens was volgens hem een geestelijke vonk aanwezig, die hijzelf kon aanwakkeren door zich religieuzer op te stellen, iedere geestelijke en intuïtieve benadering van het goddelijke te ontwikkelen. Het zo ontwikkelde menselijk denkvermogen zal de mens steeds de kans geven religieuze waarheden van dwalingen te onderkennen.

Wat heeft die godsdienstgeschiedenis nu met geobiologie te maken?

Het antwoord op die vraag zal opheldering krijgen op drie verschillende vlakken: beter begrijpen van een religieuze, intuïtief ingestelde zoekende geest, die door zomaar geloven kan verdorren en niet meer toelaat open te staan voor wat voelbaar is, maar waarvan de denkrichtinggevend overheid niet spreekt of het onderwerp taboe maakt. Ten tweede, willen we iets meer van de druiden te weten komen dan moeten we het vernemen van degenen die hen kenden en hierover verslag uitbrachten. Ten derde, de grote invloed van de grote 8,2-zones van de putrificator in het gebied waar het Christendom zich gaat ontwikkelen.

Het verband van die zones en de vroegere heiligdommen, de weg naar de ondergaande zon die zoekers uit het zuiden volgden op de weg van de levensopruimer, naar de geheimen van het hiernamaals, of die uit het noord-westen die zich op de zonsopgang met de winterzonnewende richtten en hun tocht naar het licht met de putrificator als richtinggevend kompas ondernamen. Dat de sterke zones van deze aardlijn in rechtstreeks verband staan met de geestelijke en materiële uitwisseling tussen verschillende culturen is ontegensprekelijk.

Reeds van in de oudheid ging men vanuit de Middellandse Zee tinertsen halen in Brittannië. Men denkt zelfs dat de zeer grote menhirs, langs de kust geplaatst, toelieten te varen zonder de kustlijn te moeten in het oog houden, omdat hun uitgezonden trillingen nog voelbaar bleven met de wichelroede en men ze als baken kon gebruiken.

Op de sterke zones van de putrificator tussen Athene of Rome naar Ierland over Bretagne zijn op kruisingen met een andere sterke aardlijnzone culturele centra ontstaan met een wederzijdse bevruchting uit beide richtingen. Men kan nog altijd niet goed verklaren waarom de “wilde” Ieren zich zo goed in het Latijn wisten uit te drukken, maar vooral hun grondige kennis van de Griekse cultuur valt zo maar niet te verklaren.

Omgekeerd groeide er op het eiland Iona, hoger gelegen dan de 56ste breedtegraad, de behoefte bij een zekere Columcille, die daar in een klooster leefde, missionarissen uit te zenden naar het vasteland om er kloostergemeenschappen te stichten die een band zouden behouden met hun moederklooster. De monniken die vandaar vertrokken zakten naar het zuiden en volgden op hun wegen lange afstanden op verschillende putrificators van belang. Uit hun impuls ontstond het belangrijke missiecentrum Lindisfarne in Northumberland. Zij bekeerden de Angelenkoning Penda en de Saksenkoning Sigbert en zonden daarna priesters naar hun land. De monniken uit Iona zochten steeds zeer sterke aardlijnenkruisingen op om ergens een abdij op te richten.

Toen Columbanus met zijn begeleiders aan het meer van Zürich kwam, vonden ze er een plaats met dezelfde aardlijnenintensiteit en structuur als op het eiland Iona waar hun moederklooster stond. Twee wat verder gelegen kleine dorpskernen aan de wateroever, lagen er op dezelfde afstand uit elkaar als de afstand tussen het eiland Iona en het eiland Staffa. Door hun geobiologisch denken en hun vergelijken van aardlijnenroosters noemden ze die twee plaatsen Iona en Staffa en de dorpen heten nu nog zo.

Onze streken worden niet gekerstend onder invloed van Rome maar voornamelijk onder Ierse invloed.

Van het jaar 600 tot 750 hebben de Ierse monniken een ontegensprekelijke grote invloed in onze gewesten en ze drukken zelfs hun stempel op het latere Karolingische rijk ondanks de grote verschillen van geesteshouding, en gevolgdde liturgie dan deze gangbaar op het vasteland.

Hun grootste uitstraling kwam voornamelijk van grote centra als Luxeuil, Bobbio, Péronne, Echternach.

Van Columbanus weten we dat hij zijn opleiding kreeg in het Ierse klooster Bangor waar hij het meesterschap op Latijn en Grieks verwierf en er ook psalmen uit het Hebreeuws vertaalde. Van Bangor wordt verteld dat de sfeer er baadde in een voortdurende muzikaal-mantische aura waar zeven koren van driehonderd zangers elkaar aflosten!

Tegen de Ierse invloed in Engeland rond 600, begint Augustinus zich te verzetten, hij wou het Ierse Christendom bekeren tot het Roomse geloof. Hij begon te herdopen en liefst zo jong mogelijk, terwijl voor de doop de Ieren wachtten tot het individu zichzelf rijp voelde om als Christen gedoopt te worden. Augustinus eiste ook dat ze de Ierse berekening voor paasdatum zouden opgeven. Deze berekening vertoonde overeenkomst met die der allereerste Christenen van Klein-Azië. Naar apostel Johannes vierden zij Pasen op de veertiende dag na het begin van de Joodse maand Nisan, wanneer het volle maan was (samen met het Joodse Pascha-feest). De Ieren vierden Pasen echter niet in de week, zij deden het op de zondag na de volle maan.

De synode van Arles verklaarde: “Wie Pasen niet tegelijk met Rome viert, eet niet het vlees van het lam, maar van de draak”!

Tot in de negende eeuw blijft de kennis der oude culturen en de talenkennis der Ieren een enigma. Karel De Kale had Johannes Scotus gevraagd een uit Byzantium afkomstig geschrift van Dionysius Areopagita uit het Grieks te vertalen.

De bibliothecaris van paus Nicolaus I die het Grieks beheerste, schreef een brief vol lof aan de koning der Franken: 'Het is verwonderlijk hoe die barbaarse man aan het uiteinde van de wereld de wijze van uitdrukken van een andere taal uit een ver land zo goed begrijpt en over de geestelijke vermogens beschikt om deze om te zetten in een andere taal. Dat kan slechts het werk zijn van de scheppende kracht van de Heilige Geest'.

Johannes Scotus brengt zijn opvatting over de centrale betekenis van het denken tot uitdrukking in zijn werk: "De divisione naturae" - "De rede die geen vrees kent voor het gevaar van de golven en de dwaalwegen is voor hem de stuurman. Het denken is de voortreffelijkste beweging van de ziel om het onbekende middelpunt van God. Wij dienen de rede te volgen, die de waarheid der dingen naspeurt, zonder zich door welke autoriteit dan ook te laten beperken. Die rede dat vrijmoedig en openlijk datgene uitspreekt en verklaart wat zij op haar moeizame weg van zorgvuldig onderzoek doorgrondt en ontdekt".

De wereld van het geloof is maar een beginpunt in de ontwikkeling van de mens en moet afgelost worden door de kennis, die ons in een diepere laag van het raadsel der wereld zal binnenvoeren. Zo een vermetele geschriften werden spoedig door de kerk veroordeeld en paus Honorius VI verzocht in 1225 al de werken die van deze ketter nog zouden gevonden worden te verbranden.

Bron: Roger Leunens